

Много ми се искаше сега да се домъкна на брѣга и да се опитамъ да поскачамъ на сухо, но все не се рѣшавахъ. Най-подирѣ, щомъ видѣхъ, че моитѣ връстници гордо се расхождатъ по брѣга, азъ се окуражихъ и поискахъ да излеза на сухо. Опашката много ми прѣчеше да се промъквамъ прѣзъ гжстата трѣва, и азъ съ мжка успѣхъ да излеза на сухия пѣськъ, гдѣто бѣхъ крайно доволна. Едвамъ сега азъ разбрахъ, колко било това прѣлестно: да стоишъ на суха земя и да дишамъ прѣсенъ пролѣтенъ въздухъ!

Отъ него день азъ почнахъ все по-често и по-често да излизамъ на брѣга и да прѣдприемамъ пжтувания по мѣста, които бѣха твърдѣ далечъ отъ водата. Опашката ми, която първоначално ми прѣчеше въ моитѣ расходки на сухо, почти всѣки день ставаше все по-кжса и по-кжса и най-подирѣ забѣлѣзахъ, че тя вече съвсѣмъ е изчезнала и че съмъ станала сжщинска жаба, защото бѣха ми порасли вече и прѣдни крачка.

Отъ него день азъ почнахъ новъ животъ. Живѣехъ си ту въвъ водата, ту на сухо. Но повече обичахъ да си правя расходкитѣ по полетата и ливадитѣ отколкото да кисна въвъ водата, [защото по-лесно си намирахъ храна на сухо — тукъ имаше разнообразни червейчета, изъ въздуха и по цвѣтията постоянно хвърчеха безброй мушици, комари, брѣмбари и пеперудки, и азъ много скоро се научихъ да ги ловя съ дългия си языкъ.

Азъ бързо растѣхъ, и къмъ срѣдата на лѣтото бѣхъ вече възрастна жаба. Азъ, както и по-рано, обичахъ да пжтувамъ, нъ сега можехъ вече да правя и далечни пжтишествия.